

Sygn. akt III Cz 1629/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Arkadia Wyraz – Wieczorek

Sędziowie SO Anna Hajda

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa S. K.

przeciwko S. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

od punktu 1 postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt I C 196/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Arkadia Wyraz – Wieczorek SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Cz 1629/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił zarzut pozwanego dotyczący powagi rzeczy osądzonej (pkt 1) oraz odroczył rozprawę do czasu uprawomocnienia się postanowienia (pkt 2). W uzasadnieniu wskazał, że w sprawie nie zachodzi tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 kpc, bowiem nie zachodzi identyczność przedmiotu i podstawy sporu. W poprzednim postępowaniu – jak wskazuje analiza akt I C 402/07 – powód swoich roszczeń dochodził wskazując na wadliwość dostarczonej przez pozwanego kostki, a efektem tych wad miało być zielenienie i luszczenie się położonej na nieruchomości powoda kostki brukowej. W obecnym procesie powód jako okoliczności uzasadniające żądanie pozwu wskazuje uszkodzenie kolejnych kostek oraz znaczne pogłębienie się kolein na terenie nieruchomości powoda, które to wady wiąże przede wszystkim z niewłaściwym położeniem kostki. Okoliczności te nie były przedmiotem oceny sądu orzekającego w sprawie I C 402/07, a to u uwagi na związanie sądu żądaniem zgłoszonym przez powoda (art. 321§1 kpc), co wynika również wprost z uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji.

Zażalenie na to postanowienie wniósł pozwany w zakresie w jakim Sąd Rejonowy oddalił jego zarzut dotyczący powagi rzeczy osądzonej i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego. Podniósł, że w obu postępowaniach powód dochodził naprawienia szkody wyrażającej się w uszkodzeniu kostek, a kwestia czy kostki są uszkodzone była już przedmiotem oceny w toku postępowania dowodowego, gdzie badaniu poddano wszystkie kostki na posesji powoda. Ponadto

twierdzenie powoda, iż pozew obejmuje kostki, które nie były przedmiotem orzekania przez sąd w poprzednim postępowaniu jest chybione skoro żądanie poprzedniego pozwu i badanie obejmowało wszystkie kostki, natomiast sąd uznał uszkodzenia tylko niektórych. Podniósł także, iż w poprzednim postępowaniu biegły wskazał, że jakość wykonania podłoża jest zła, ale powód nie oparł roszczenia dochodzonego w poprzednim postępowaniu na tej okoliczności.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie jako bezzasadnego i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wbrew zarzutom zażalenia rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zaskarżonym zakresie należy uznać za trafne. Dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne i prawne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Z treści art. 366 kpc prawomocny wyrok ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie III CSK 124/13 (Lex 1463866) wskazał, że tożsamość przedmiotu uprzedniego orzeczenia oraz kolejnego powództwa, wykluczająca możliwość jego merytorycznej oceny i uzasadniająca odrzucenie pozwu, zachodzi w przypadku jednakowej podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz ponownego żądania powoda, przy czym te przesłanki muszą być spełnione kumulatywnie. Prawomocny wyrok ma bowiem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż Sąd Rejonowy trafnie uznał, że powód nie dochodzi odszkodowania za kostki brukowe, które były już uszkodzone w trakcie poprzedniego orzekania, gdyż wady kostek objęte niniejszym postępowaniem jeszcze się wtedy nie ujawniły. W poprzednim postępowaniu powód dochodził roszczeń z uwagi na wadliwość dostarczonej przez pozwanego kostki, na skutek czego doszło do zielenienia i łuszczenia się położonej na nieruchomości powoda kostki brukowej, natomiast w niniejszym procesie powód jako okoliczności uzasadniające żądanie pozwu wskazuje uszkodzenie kolejnych kostek oraz znaczne pogłębienie się kolein na terenie nieruchomości powoda, które to wady wiąże przede wszystkim z niewłaściwym położeniem kostki, wobec czego nie sposób uznać, iż zachodzi tożsamość podstawy faktycznej roszczenia. W poprzednim postępowaniu (I C 402/07) powód nie wywodził roszczeń ze stwierdzonego w opinii biegłego faktu zastosowania przez wykonawcę niewłaściwej przepuszczalnej zasypki pomiędzy kostkami, niewłaściwego wykształcenia odprowadzania wód pod kostką oraz nieprawidłowego wykształcenia podwalin kostki, dlatego też nie były to okoliczności będące przedmiotem rozważań i oceny w sprawie I C 402/07.

Z tych względów zarzuty zażalenia są bezzasadne, a w sprawie nie zachodzi tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 kpc, bowiem nie zachodzi identyczność podstawy faktycznej i prawnej oraz ponownego identycznego żądania powoda.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 kpc w związku z art. 397 § 1 i 2 kpc i art. 13 § 2 kpc oraz 199 § 1 pkt 2 kpc, zażalenie jako bezzasadne należało oddalić. Natomiast rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zapadnie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie zgodnie z art. 108 § 1 kpc.

SSR (del.) Roman Troll SSO Arkadia Wyraz – Wieczorek SSO Anna Hajda